

SCDP

MUCHA DORKA

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

annak, aki úgysem olvassa el

Egyszer egy ember – mondta Rex, amikor Margot-val együtt befordultak a sarkon – elveszített egy gyémánt mandzsettagombot a végtelen, kék tengerben, és húsz évvel később, pontosan ugyanazon a napon, éppen pénteken, egy nagy halat evett – de nem volt benne gyémánt. Ezt szeretem a véletlenekben.

VLADIMIR NABOKOV
(Vári Erzsébet fordítása)

HA KÉRDEZNÉD, AZT VÁLASZOLNÁM, HOGY NEM SZERETTEM.

Ezt csak azért merem kimondani, mert utólag visszagondolva, könnyű volt. Végül is könnyű volt nem elmenni a reptérre. A szüleimhez mentem helyette Gödre, arról a címről nem tudott. Hozzám hiába ment, Amarilla sem volt otthon, a telefonomat pedig a lakásban hagytam. Biztos, hogy nem tudta, hol vagyok.

A szüleim házában üldögéltem a felső szinten. Kinyitottam az erkély ajtaját, hogy bejöjjön a hideg. Fázni akartam és remegni, igazából a sírást akartam erőltetni. Valami azt súgta belül, hogy ilyenkor a lányok sírni szoktak. Mégis csak összetörték a szívem, vagy mi a fasz. Ehelyett nem jött a bőgés, nem jöttek a könnyek. Csak néztem a plafont, a régi plakátjaimat, Papa Roach, Limp Bizkit meg hasonló szarok, amiket tizenhárom évesen menőnek hittem. Fénymásolt Frida Kahlo képek, amiket átfestettem más színűekre, hogy jobban hasonlítson rám. Ott volt a szőke Frida, nagy kék szemekkel, aki ül a másik szőke hajú és kék szemű Fridával, furcsa ruhákban, az egyikük kezében olló. Az én Fridáim fogják egymás kezét,

látszik a szívük. Az egyiknek zöldre festettem a szívet, a másiknak kékre. Ha nem hagytam volna abba a festést, talán lehetett is volna belőlem valaki. Legalábbis amikor kis csipszar voltam, erről álmodoztam.

Majd megdöglöttem azért, hogy nálam legyen a telefonom, és megnézzem, mit ír nekem. Úgy képzeltem, ezerszer felhívott, még az is lehet, hogy értem jött kocsival, dörömbölt az ajtón vagy akármi. Nem bírtam aludni egész éjjel. Két nappal korábban azt hazudtam neki, hogy vettem új télikabátot, mert ott Yorkban azért gyakrabban kell kabátot hordani. Szemrebbenés nélkül hazudtam. Azt mondtam neki, hogy már rég összepakoltam és alig várom, hogy induljunk. Előtte még elmegyek fodrászhoz. Minden szarságot kitaláltam, fecsegtem. És egyébként tényleg össze voltam pakolva, csak végig tudtam, hogy a szüleimhez fogok elmenekülni pár napra.

Szóval, ha kérdeznéd, azt mondanám, hogy nem. Valószínűleg ugyanolyan hangsúllyal, ahogy anyámnak mondtam reggel, hogy nem, nincs semmi baj. Persze, nem volt ő sem hülye. De mi soha nem sírtunk egymásnak, nem picsogtunk, nem érzélgősködtünk. Általában csak tudomásul vettük, hogy a másiknak baja van, elé toltunk egy bögre kávé, és a tévéműsorról beszélgettünk. A Viasaton újra adják a *Simpson család* legelejét, a tonhalakat meg

bottal fogják a Discoveryn. Ha valami tragédia történt, akkor sem volt semmi. Amikor a nagypapa meghalt, megöleltem anyámat, de az már durva volt. Nálunk így mennek a dolgok. Anyám nemcsak rajtam látta meg, hogy valami bajom van, hanem pontosan tudta már azelőtt, hogy hazaértem. Rácsos linzert sütött, elküldött fürödni. Apám grillezni akart mindenáron, pedig szitált az eső. A háttérben végig szólt a Kossuth rádió. Firka, a kutyám hangosakat fingott az asztal alatt, én meg közben vakartam a tenyerem, hogy miért hagytam otthon a telefonom. A laptop nálam volt, de a szüleimnél még wifi sincs.

Négy nap után már nem tudtam otthon ülni. Addigra végignéztem az *Agymenők* összes évadát a gépemen. Elmentem a Belga Sörözőbe, ahol ugyan nem volt belga sör egy deci sem, de a pincérsrác kábé fél óra intenzív flört után megadta a belső wifi-kódot, amit a vendégek amúgy nem használhatnak. Fészbukon négy nem fogadott hívás volt chaten, és egyetlen üzenet. A pincérsrác, húsz év körüli, túlzselézte a haját, és túl vékony volt. Próbáltam elképzelni, milyen lenne, ha adnék neki egy esélyt. Miről beszélgetnénk. Milyen lenne, ha megfogná a kezem. Egyetlen üzenet.

Kicsit csalódott voltam.

Aznap volt éppen két hete, hogy a felesége felhívott.

A telefonom nem írta ki a számot, azt hittem, megint a UPC keres vagy egy bank. Nem tudnám elmondani, hogy miről beszéltünk, de a beszélgetés rövid volt és tárgyilagos. Elnézést kért, ha esetleg alkalmatlan pillanatban zavarna, bemutatkozott.

– Barbara vagyok, a tanárod felesége.

És hallgattunk. Értem. Kicsit kiesett, hogy miről beszélt. Éppen a metró felé mentem a Kálvin téren, kivert a víz. Az izzadt tarkómon éreztem, ahogy fúj a szél, közben megcsapott a kínai kaja szaga. Elment mellettem egy biciklis lány, sárga szoknyában volt, és az árus, aki egy régi fiákerről árulta a könyveket, összepakolás közben véletlenül becsapta az egyik rolót. A csattanás riasztott fel. Csütörtökön találkozunk, délelőtt kilenckor, ha akkorra nincs más programom. *Nem, dehogy, aznap nem ér rá a Tanár úr, bár ezt nyilván te is tudod* – gondoltam magamban, de nem mertem megszólalni. Még vissza kellett kérdeznem, hogy hol, aztán kiderült, hogy már mondta, csak nem figyeltem.

Egy ilyen tipikus újhullámos kávézóba hívott, ahol furcsa szakállas hipszter fiúk szíveket rajzolnak a kávéra a tejhabra. Korán érkeztem, mert túl ideges voltam. Többször elkezdem számolni, de tizenhat és húsz között mindig elkalandoztam és elfelejtettem, hogy hol járok. Mindig újra kellett kezdenem. Kértem egy hosszú kávé tejjel. A srác

visszakérdezett, hogy americanót? Kaptam egy híg barna levét. Kis hajdobálással végül szereztem hozzá tejet, és túlcukroztam, hogy iható legyen.

Senki sem volt ott rajtam kívül. Még érződött a reggeli felmosás után az óceánillat, ragadt is kicsit a padló. A szakállas fiú nyomkodta a telefonját, a szemüvegén tükröződött a kijelző, én meg annyira be voltam fosva, hogy még a telefonomat sem mertem megpiszkálni a táskám mélyén. Behunytam a szemem. Kifújtam a levegőt. Újra. Egy, kettő. Nem jutottam tovább, mert csilingelt az ajtó fölött az a szar, és becsapódott az ajtó, és én megint éreztem az izzadt tarkómon, hogy megmozdult a levegő. Vigyázzban ültem, mint egy vadászkutya, belülről harapdáltam a számat.

Ő persze pontosan tudta, hogy milyen mocha bizbaszt akar milyen ízesítéssel. A hosszú ballonkabátja lengett mögötte, lassan vette le, elhelyezgette a táskáját a szék támláján, és szó nélkül leült. Aggasztóan lassan mozgott, ki volt számítva minden rezdülése, nyugodtnak tűnt. Nyugodtnak, bár simán kinéztem belőle, hogy egy pisztoly van a vécében a tartály mögé celluzozva. Én továbbra is úgy ültem, mint aki támadásra vár. Gyorsabban vettem a levegőt, a tarkóm izzadt, de nem akartam, hogy lássa, hogy zihálok. Pislogás nélkül figyeltem, csak bámultam őt. Nem mertem számolni, nehogy elvonja valami a figyelmem. Bazi nagy pohárban kapta

a kávé, az alján talán mézzel, lassan keverte fel, és lenyalta a kanál végéről a habot.

– Már bepakoltál? – kavargatta tovább a rohadt kávéját, én meg remegtem, mint akinek rohama van.

– Félig.

– Nagyszerű – félretette a kanalat, belekortyolt a kávéjába, és végre rám nézett. – Akkor arra foglak megkérni, hogy pakolj ki. Nem fogok könyörögni. Nem fogok fenyegetőzni, csak megkérlek.

Sokáig nem válaszoltam. Megittam a kávé, ami már a felénél tök hideg volt. Kint, a kirakaton túl egy nő szenvedett két hatalmas kartondobozzal, próbálta egyszerre felemelni őket, ahogy kivette az autójából, de sehogy sem sikerült. A szomszéd cipőboltba jött, de senki nem segített neki. A szakállas pincérfiú tovább nyomkodta a telefonját. A tarkóm megszáradt. Barbara közben beszélt. Beszélt valami Krisztiről, aki előttem kavart a férjével, és higgyem el, az igazi szerelem volt. Jól megnyomta a g-t az igaziban. *Iggazi*. Kérdezte, hogy én szeretem-e. De nem várta meg a választ, beszélt tovább. Közelebb húzta a székét az asztalhoz. Krisztit valami szigetre vitte el, vett neki rubinmedált is, és fizetett neki valami kis garzont a Szondi utcában. Na, az szerelem volt. *Iggazi*. Megint megkérdezte, hogy én szeretem-e. *Szereted a férjemet? És te szereted a férjemet?* Mintha bazmeg helyett mondta volna köztöszóként. *Vagy*

csak keféltek? Mit mondott neked? Beszélt rólunk? A kis Lilláról? Látta, hogy csak nézek magam elé, és nem fogok válaszolni semmilyen kérdésre. Egyre inkább felemelte a hangját, már áthajolt az asztalon, úgy fröcsögött az arcomba. Csak annyit akartam, hogy ez a frusztrált kurva hagyjon békén. *Szereted őt? Válaszolj!* Kintről puffanás hallatszott, leesett egy nagy adag cipősdoboz, szétgurultak a cipők. Végre egy lélegzetvételnyi szünet lett.

– Rendben – hajoltam én is az asztal fölé. – Nem megyek vele.

Nem volt nehéz kimondani, és legalább befogta a pofáját. Rezenéstelen arccal itta a kávé. Nekem közben rá kellett jönnöm, hogy nem megy a pókerarc. A bal keze nyugodtan feküdt az asztalon. Mintha elunta volna magát, zongorázott. Vártam, hogy mondjon valamit. Köszönje meg, vagy legalább küldjön el a picsába. Nyelt egy nagyot, oldalra nézett. Ő is megnézte a kartondobozzal szerencsétlenkedőket, majd a másik oldalra fordult, megnézte a szakállas csávót. Rám nem nézett. Olyanok voltunk, mint itt a falamon a két Frida. Őssze voltunk kötve, pedig csak szabadulni akartunk egymástól.

LEGELOŐSZÖR EGY DOHÁNYZÓASZTALNÁL ÜLT keresztbe vetett lábbal, sötétkék öltönyben. Mielőtt bementem, gyorsan megfésülködtem, lejjebb húztam a szoknyám. Úgy mért végig, hogy igazából mindegy volt, mi van rajtam. A szoba tágas és túl világos, halkán szól a rádió, friss virágok vannak egy vázában, hatalmas könyvespolc teljesen megpakolva, rajta egy menő régi írógép. A szobájából ítélve, ő a tanszéken a jani.

Sose láttam őt azelőtt, a folyosón próbáltam a többiektől kérdezgetni, hogy milyen. Szemét lesz velem, hogy nem voltam egy órán se, vagy le se szarja? A folyosón a lányok teljesen odavoltak érte, mind kivágott ruhában jött, és a két fiú, akik még vizsgáztak, fanyalogtak és pofákat vágtak. Innen lehet tudni, hogy jó pasi a tanár. Cetlik közül kell húzni, az egyik srác azt állítja, hogy a két legsötétebb a két legkönnyebb tétel. Amikor bemegyek, akkor látom, hogy mindegyik cetli kurvára ugyanolyan. Mindegy. Hatos tétel. Önelégült vigyor, elmondom. Gond nélkül ötös. Közben elveszi a szöveggyűjteményem, azt lapozgatja, olyan arccal, mintha a naplómát olvasná.

- És amúgy miért nem láttam magát az órákon?
- Dolgoztam, tanár úr.
- Ó, igen, és hol? Mit?
- Már sehol, mindegy.

Lenézően mosolyog, kedvem lenne bokán rúgni. Közben rohadtul zavar az erős virágillat. Mintha arcon fújtak volna vécéillatosítóval.

- És itt mik a tervei, mármint az egyetemen?

Habozok, éppen kezd kínos lenni a csönd, amikor kinyögöm, hogy semmi. Ő eközben leveszi a zakóját, a karosszék háttámlájára teszi, feltűri az ingujját, mint egy bokszoló. Talán csak fesselem, de befeszíti a bicepszét.

Csak nézünk egymásra, még mindig mosolyog. Beletúr a hajába. Úgy érzem, mintha magyarázkodnom kellene. De úgyis tudja, nem én vagyok az egyetlen, akit a szülei egyetemre küldtek. Klisé, de ez van. Előrehajol a székben, a combján könyököl. Rohadtul figyel. Zavar és idegesít. Négy, öt, hat, hét. A könyvespolcot bámulom, hogy ne kelljen ránézniem. A tökömért nem tud kinyögni valamit? Másnapos vagyok, meg amúgy is. Ki nekem ő, hogy számon kéri, mit akarok kezdeni az életemmel? Mire jól felidegesítem magam, már kérdezi is, hogy és akkor mi lesz magával? Mindezt egy ilyen kacér félmosollyal, mintha pontosan tudná a választ.

– Majd kutyát fogok sétáltatni, bébiszitterkedem, vagy keresek egy gazdag férfit, és eladom a testem – mondom.

Felnevetek, és már csak azért könyörgök, hogy nyíljon meg a föld, és nyeljen el, vagy legalább a jegyemet írja be, és eltűnhessek végre. Ő is velem nevet, és megint hosszasan vizsgálja az arcom. Ilyenkor mindig zavarba jövök, és elkapom a tekintetemet. Most is inkább az írógépet nézem, ahogy a jobb szélén a gombok kicsit megrogytak. Biztos nem működik. A kínos vigyorgást pedig az ilyen alkalmak miatt fejlesztettem tökélyre. Végül elveszi az asztról az indexemet, feláll a kis dohányzóasztaltól, és a szoba másik végében álló íróasztalához megy. Magyarázza, hogy mit rontottam el a tételben, de egyébként mindegy, nem olyan vészes hiba, ettől még ötös. Közben az asztalán keresgél, az egyik fiókban matat, végül felír valamit egy cetlire, és beleteszi a szöveggyűjteménybe. Elindul felém, a szoba közepén találkozunk. Nyúlok a könyvért, ő pedig felém nyújtja, de nem adja ide. Zavarba ejtő, hosszú pillanat, mindketten tartjuk a kis sötétzöld könyvet, és nézünk egymásra.

– Ne hagyja itt az egyetemet. Fejezze be. – Lassan beszél, és valahogy az idő is lelassul. Mindketten fogjuk a könyvet. Még mindig. – Ígérje meg, hogy még találkozunk!

– Persze, hát hogyan! – nevetek, már kínomban, mire végre elengedi a leckekönyvet. Úgy szorítom magamhoz, mintha bármit is jelentene. Mondjuk, most tényleg elég sokat jelent.

A többiek kint azon kattognak, hogy mi történt, miért voltam bent olyan sokáig, biztos megbuktam, és a tanár éppen kiélvezi a helyzetet, és porig aláz. Amikor megtudják, hogy ötös, pofákat vágnak. Ketten-hárman összenéznek, mintha tudnának valamit, amit én nem. Olyan képet vágnak, mintha beláttak volna a szobába. Gyorsan a táskámba süllyesztem a könyvet, és csak hazafelé a buszon merem megnézni, hogy tényleg a telefonszámát adta-e meg.

Otthon megint minden csendes volt, a karnis még mindig az ablak előtt a földön. Mindent megtettem, hogy kiverjem a fejemből az egészet, és ne nézegessem egyfolytában azt a papírdarabot. Isten bizony, még el is mosogattam. Már éjjel volt, amikor sokadszorra adtam össze a számjegyeket a telefonszámában.

– MINDIG ENNYIT BESZÉLGETTEK APÁDDAL? – kérdeztem, ő meg csak a fejét vakarta.

– Aha, ezért vagyunk jóban.

– Anyukád tényleg nem jön?

– Kétszer hívott, de nem vettem fel. Megvagyok nélküle, jobb ez így.

Amarilla anyja, Klára néni nem jött el megnézni az albérletünket. Az apja is csak pár lépésnyire jött be a lakásba, csak annyi időre, amíg letette a dobozokat. Tök fölöslegesen rejtettem el a Yoda szobromat. A lakás menő, rohadt nagy, külön szobák, nappali, konyha, amit akarsz. Amarilla apja meg csak hümmögött egyet a bejáratból. Kinyaltuk az egészet, hogy egy szava se lehessen, még gyöngyvirágos illatosítót is fújtunk mindenhova.

Ahogy letette az egyik dobozt a bejáratnál, valami csörömpölt, de ő úgy tett, mintha mi sem történt volna, megfordult, és lement a többi holmiért.

Olyan családból jött, ahol vicsorgó oroszlánfej van az ebédlőben. Sosem használt ezüst kancsók, antik autómodellek, aranykeretes tükrök. Amarilla apja benne volt valami olajbizniszben Ausztrália-

ban. Vettek egy kastélyt, tele ilyen szarokkal. Nem mondom, mi is ki voltunk bélelve, de nem ennyire.

Kínai vázák, lakkcipők, oroszlánszobor a bejáratnál, vitorlázás. Amarilla apja nem az a garázsban bütykölős típus, az anyja meg nem az a kislánynak uzsonnát csomagolós. Világ életükben szarságokkal voltak elfoglalva. Puccos partikat rendeztek, koktéllal és rákfalatokkal tömték a vendégeket. Közben valahogy nem tűnt fel nekik, hogy egy vén fasz megerőszkolja a lányukat az emeleten. Klára néni szerint Amarilla tehet róla, úgyszólván nem zavartatta magát. Amarilla elkezdte vagdosni magát, ő meg eljárt vásárolgatni a Kieselbachba mindenféle ilyen giccses szart. Klára nénit a háta mögött gestanyónak hívtuk a többiekkel. Már azelőtt gyűlölte őt mindenki az osztályban, mielőtt elvitte Amarillát két földrésszel arrébb.

– Hol van a hűtő? – kérdezte Amarilla apja egy újabb adag doboz mögül. Mély, rekedt a hangja és van benne valami Keith Richardsos.

– Ott, az ablak mellett! – Amarilla repült megmutatni, hogy a hűtő totál üres.

– Hoztam nektek pezsgőt, azt betehetnéd. – Az egyik doboz tetejéről levett egy üveget. Később tudtam meg, hogy a pezsgő többbe került, mint a havi lakbérünk. Amarilla meg sem tudott szó-

lalni, csak nézte az apját, mint egy idióta. – Mi van? Na, jó, beteszem én.

Kicsit meglöktem Amarillát, és odasuttogtam neki, hogy mit csinálsz?, de ő csak elkerekedett szemmel bámult. Közben az apja matatott a hűtőben, magyarázta, hogy igazán vehetnénk majd egy jobbat, és egy nagyobb étkezőasztal sem ártana. Tudja, hogy nem kértünk semmit, de azért a légkondit majd beszerelteti. Amarilla még mindig csak nézte kerek szemmel az apját.

– Na? Minden oké? Akkor indulok anyádért. A Deáknál csavarog, azt mondta. – Pusztit adott nekem is, a lányának is. – Tudom, hogy nincs kedved, de néha azért hazatelefonálhatnál. Anyád is várja.

Ahogy becsuktam mögötte az ajtót, Amarilla mellém lépett, és megfogta a kezem. Megöleltem, és hangosan elszámoltam ötig.

– Hat – mondta, miután elengedett. – Lehet, hogy nekem is számolnom kellene – mosolygott erőltetetten.

Amúgy szerintem tök jó fej fickó, segített, meg minden, egy szavam se lehet. Amarilla elvonult egy órára pityeregni a fürdőbe. Az volt az egyetlen hely, ahol le lehetett ülni. Mire kijött, rendet raktam valamennyire a kanapé környékén, és rendeltem pizzát. Ő újrasminkelt. Ha valaki a nap közepén

képes erre, akkor vagy pasi van a dologban, vagy bőgött. A kettő nem zárja ki egymást.

– Ezt a neszesszered alatt találtam, egyfolytában rezgett, azt hittem, valami állatot hoztál – nyomta a kezembe a telefonomat.

Négy nem fogadott. Bálint. Amarilla a vállam fölött nézi a telefont.

– Mi van veletek? Miért nem hívod vissza? Szerintem már egy ideg.

– Nem láttad a töltőmet? Úgy rémlik, hogy kipakoltam már valahova, de...

– Terelsz. Miért nem veszed fel neki? – Van egy olyan csodálatos képessége, hogy akkor feszeget bizonyos témákat, amikor rohadtul nem kellene, és egy pillanatig sem zavartatja magát. – Szuper srác, inkább örülnél neki, hogy...

– Azt hittem, hogy itt hagytam valahol a komódnál, már csak hét százalékon van. – Próbálok távolabb menni tőle, hátha véget ér a beszélgetés. Mindenáron össze akart hozni vele. És tényleg, jó gyerek a maga kis borostás jampi módján, de akkor sem kell. Tök rendben van, ha ott van és magyaráz, de jobb lenne azért olyankor inkább egyedül.

– Valaki ennyi energiát szán rád, basszus, én mit meg nem tennék egy csávóért, aki ilyen romantikus, meg érted, már az, hogy visszahív. Engem nem hívott vissza soha egyik sem. Legutóbb sem

hívott fel az a csávó a Szimplából. Pedig, eskü, látam rajta, hogy bejövök neki.

– Van nálad kápé? Nálam van két és fél, ha még lenne egy ezresed, az szuper lenne – terelek tovább, hátha észreveszi magát, közben átmegek a másik szobába. Jön utánam.

– Én tudom amúgy, hogy milyen most Bálintnak, szemét dolog nem visszahívni valakit.

– Befejeznéd? Kurvára semmi közöd az egészhez. Majd visszahívom, ha akarom. Én se baszogatlak, hogy hívd fel az anyádat – kiáltom már a lakás másik feléből. – Hol van az a kurva töltő?

– Végig ott volt – mutat arra a helyre, ahol eredetileg álltunk. Csöndben bámuljuk egymást egy darabig. Nem kellett volna így beszélnem vele. – És itt van egy ezres. Bocs az egészért. Semmi közöm hozzá.

Megint hagyom, hogy ő kérjen bocsánatot. Hosszú percek telnek el. Megszólal a kapucsengő, először, amióta itt vagyunk. Pizzafutár. Ahogy visszaérek a nappaliba, Amarilla pötyög a telefonján.

– Nesze, baszd meg. Írtam anyámnak. Vegyél rólam példát. – Pofákat vágok, mert elég szarul hazudik. – Na, jó, apámmal cseteltem, de az majdnem olyan. Azt írta, hogy jót tett neked, hogy felnőttél, egész jó csaj vagy – röfögve nevet közben. – Hallod, baszd meg? Bejössz az apámnak! – Mi közben beszél, kiesik egy darab kukorica a szájából.

– Te, figyelj már, nem iszunk a pizzához pezsgőt? –
kérdem, Amarilla pedig elővakar egy doboz mé-
lyéről két bögrét. – Remélem, már lehűlt.

Csak bólogatok, és megpróbálom beállítani a ro-
hadt wifit. Lassan számolok fejben. Bálint, Amarilla
meg az apja, az egész szaros nap. Röhej.